

BRUILOFTSGANGERS

Mevrouw J. Kalmijn-Spienburg is een dichteres, die er zijn mag, en als zij van haar Hummeltje voor de lens vertelt, steelt zij het hart van elke vrouw. In Bruiloftsgangers geeft zij een boek, dat wijst op de bruiloftsvreugde, die juist in den dood vasten vorm verkrijgt voor Gods kind. Maar toch komt het mij vóór, dat deze begaafde dichteres en moeder, zich de personen en omstandigheden van haar boek niet helder ingedacht. Kun je je indenken, dat een pasgetrouwd, ijverig schoenlapper, die van 's morgens 6 tot 's avonds 10 uur werkt, zóó weinig verdient, dat zijn vrouw, óók als de baby zich heeft aangemeld, zóó zwaar moet werken aan groote wasschen van anderen? Als 't ééne kindje ná 't ander verschijnt kon dit veranderen! Een kindje sterft, de moeder gaat zelf het kistje bij den timmerman betalen! Onmogelijk, want de begrafenisdienaar zorgt voor alles. Juudje gaat dienen in een pensjon. Welke oplettende moeder laat een juweeltje als Juudje, die aan elken vinger een dienst kan krijgen, zichzelf zóó afmartelen? Juudjes lichtzinnig kameraadje slaapt bij haar in een armeterig bed. Hoe kan zoo'n ernstig wereldwijd ouder meisje als Juudje eerst ná zes maanden merken, dat Rosalientje moeder gaat worden? Moeder brengt Rosalientje als 't zóóver is in de kliniek. 't Kost daar 50 cents per dag! In onzen tijd? Kom, kom! 't Gaat óf van gemeentewege óf voor eigen kosten, nooit voor 50 cents. Rosalientje ontvlucht in kliniekkleeren en laat haar kindje van twaalf dagen achter. Zóó maar geeft n.b. de hoofdzuster aan Juudje het kindje mee. Alsof daar geen voogdij-soesah aan te pas komt, Rosaline die kleeren zoo maar houden mag! 't Is zelfs straf-

baar, zonder voorkennis der autoriteiten over een achtergelaten kind te beschikken. De kwekerij waarvoor Simon, die Juudje liefheeft, werkt, brandt af. Nu is Simons toekomst verkeken. Bestaat er geen spreekwoord: „In den brand, uit den brand”? De kweker was Simon zeer genegen. Juudje doet van alles met haar karig loon, elken dag Rosalien, als ze nog in haar dienst is, een flesch melk geven, de kliniek betalen, en dat terwijl moeder een weduwe met zes kinderen is. Moeder doet verstel- en stopwerk voor 't Groote weeshuis, welks deuren op poorten lijken. Zou er één weeshuis zijn, waar de meisjes niet op de verstel- en stopkamer werken? In Rotterdam alvast. Later gaat Juudje in een strijkerij. Zóó maar fijne overhemden strijken, gewend als ze is bij Keerweer aan 't ruwste, vuilste werk. Zij houdt vol met geblaarde handen en dikke voeten. Wat is dat toch voor een moeder, die zich uitslooft voor alle armen en zieken en gevallen in de buurt, en zoiets niet opmerkt in haar dochter? Juudje trouwt met Simon; haar eerste kindje is doof. Dat merkt zij eerst n.b. als nummer twee al spoedig op komst is. Zoiets schrijft de scherpzinnige, moederlijke waarnemster van Hummeltje! Of je het niet gauw genoeg merkt, als 't kindje n i e t s hoort. En dan verzwijgt Juudje haar leed voor haar man, gaat tot zijn verwondering naar de kliniek. Zij hoort het vonnis, vertelt Simon niets. Het is werkelijk niet om Mevr. Kalmijn-Spienburg iets verdrietigs te zeggen, dat ik deze ondoordachtheden releveer. 'k Vind het zoo jammer van dit boek. Het is zoo goed bedoeld, en de tendenz is best. Daarom betreur ik het diep, dat de schrijfster zich het leven der kleine luijden niet helder heeft ingedacht.

Joh. Breevoort

ZIJ, DIE VOOR ONS SCHRIJVEN...



De taak van de Christelijke pers is in dezen tijd wel een bij uitstek moeilijke. Zij staat voor verschijnselen als de vergaande ontkerstening van ons volk, voor verschijnselen ook als de toenemende verwarring der geesten van hen, die bij Evangelie en Bijbelwaarheid werden opgevoed. Daarbij is zij zich van haar eigen onafhankelijk voortbestaan niet meer zoo geheel zeker.

Aan trouw aan de beginselen moet zich in zulke omstandigheden paren behoedzaamheid en beleid in betrekking tot het weerspreken van andersdenkenden. Aan deze eischen zal het best kunnen worden

voldaan bij een Christocentrische instelling. Meer nog dan over de Christelijke „waarheden" zal moeten worden gesproken over Hem, die „de Waarheid" is. Een onverzwakt, vurig getuigenis voor onzen Heiland Jezus Christus, beziel door het vaste geloof, dat Hij alleen aan de geschokte geesten van onzen tijd weer vastheid kan geven, verwarmt beide, schrijvers en lezers van ons Blad, waar polemiek verkillen en verwijderen kan.

Zie ik het goed, dan verstaat „Timotheüs" ook zóó zijn taak. Laat ons, medewerkers, dan de Redactie steeds biddend begeleiden.

Joan

230



Wat „Timotheüs" zoo bijzonder geschikt maakt voor het Christelijk gezin, is het feit, dat dit blad met zijn geheelen inhoud steeds naar Boven wijst.

Op ongezochte en weinig geruchtmakende wijze, weet het Blad het licht van Gods Woord te laten spelen op de groote en kleine dingen van den dag.

In onzen tijd van verwarring en verwording, behoort een Blad, dat steeds een positief geluid laat hooren en scherp de grens trekt, tusschen het kostelijke en het snoode, tot de meest-gewenschte lectuur.

J. de Koning

„Timotheüs" bleef frisch en actueel ruim 41 jaar. Is het niet daardoor, dat deze arbeid altijd gedragen is door het gebed? Dat het Blad is geboren uit liefde tot den Heere? Naarmate ik ouder word, ga ik steeds helderder inzien, dat alleen die literatuur (of lectuur) een zegen kan brengen, wanneer die biddend geschreven wordt, opgebloeid uit de begeerte onzen naaste den weg des levens te wijzen. Wat hebben wij, de toenmaals jongeren, geschetterd in Ons Tijdschrift, tegelijk verschenen met „Timotheüs"! Ons blad is met vele anderen verdwenen of voortgezet onder anderen naam! — Laat ons bidden:

Al wat gedaan wordt uit liefde tot Jezus,
Dat houdt zijn waard' en zal eeuwig bestaan.

Joh. Breevoort

